

CSONTOS JÁNOS

HATÁRFOLYAM

MB
147.977

Csontos János
Határfolyam

1870-1871
1872-1873

Csontos János
Határfolyam

KRÁTER
MŰHELY EGYESÜLET
Budapest, 1994

A kötet a Magyar Könyv Alapítvány és a

80.123

ÁLTALÁNOS ÉRTÉKPAPÍRI BANK RT.
GENERAL BANKING AND TRUST CO. LTD.

támogatásával készült

© Csontos János

Sorozatszerkesztő Turcsány Péter
Sorozattervező Nagy András

MB 147.977

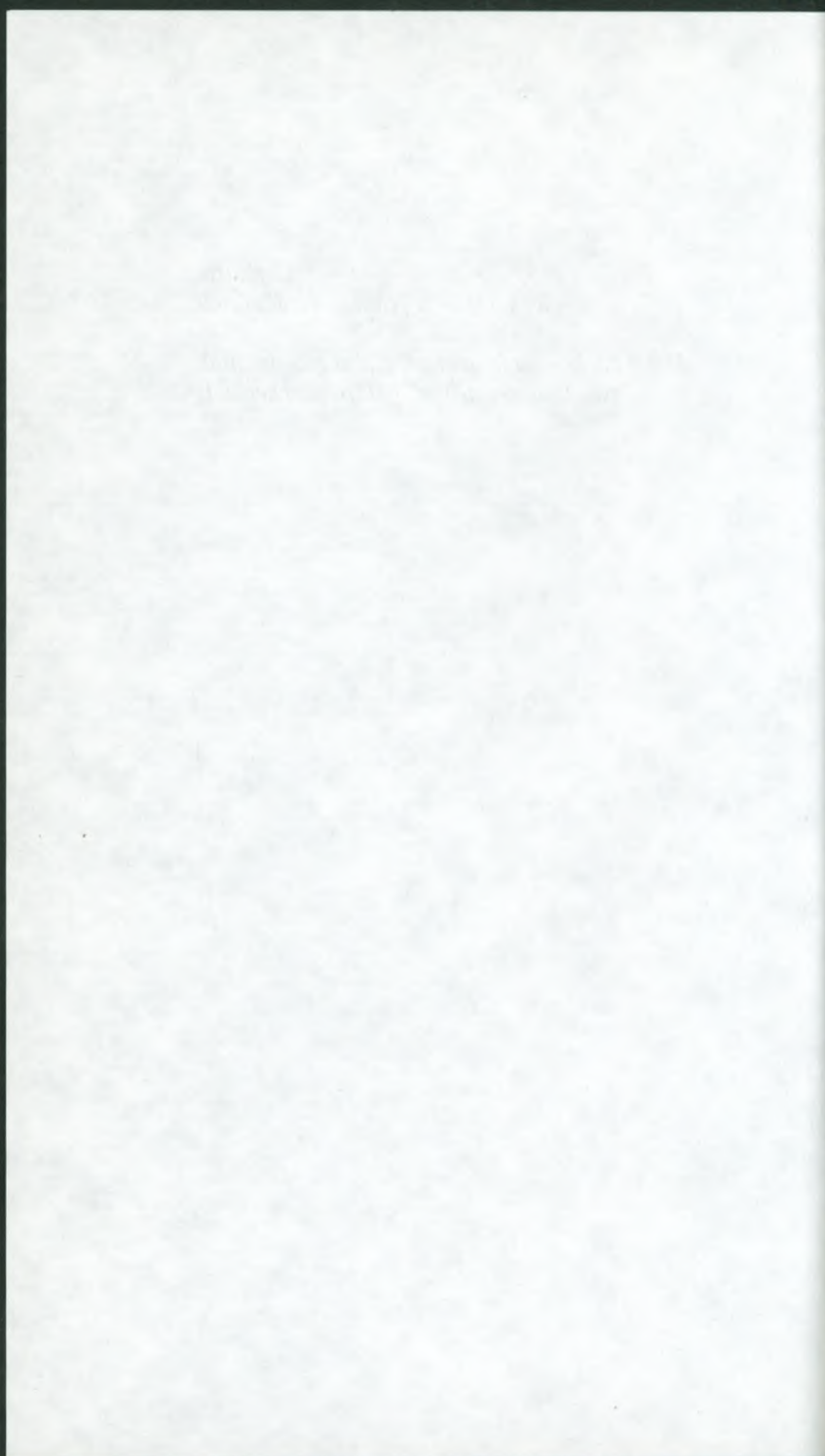
1994

ISSN 0865-4573
ISBN 963 7583 29 7

Kiadja a Kráter Műhely Egyesület
1114 Budapest, Fadrusz u. 5.
Tel./Fax: 165-6194
Felelős kiadó **Masszi Péter**
Felelős szerkesztő Parcsami Gábor
Tipográfia Lázár Károly
Műszaki szerkesztő Tüdős Józsefné
Szedés SHOPPING Bt.
1066 Budapest, Ó u. 36.
Terjedelem 4,34 A\5 ív
Nyomás Mozgástér Alapítvány

Lapjaim,
a Határ és a Folyam emlékének

*Hét a határ – s a folyam hol zúdul gátjain által:
válaszadásra ne kérj gátórt, sem kerülőt!*

FÜREDI TRIPTICHON

Salvatore Quasimodo motívumaira

DECLARATION OF INTEREST

The authors have nothing to disclose.

Received 12 November 2014; accepted 12 November 2014; published online 12 November 2014

Copyright © 2014 John Wiley & Sons, Ltd.

J. Clin. Neurophysiol. 2015, 30, 1–2.

DOI: 10.1002/jcne.22750

This article published online in Wiley InterScience, September 10, 2014.

© 2014 The Authors. *Journal of Clinical Neurophysiology* © 2014 International League Against Epilepsy

Vizek és földek

Minden reggel az első édeni nap heve tűz ránk,
mit kreatív istenség rögtönző leleménye
úgy kottázott fel zseniként a vonaltalan űrre,
hogy hajnalban az új fény mégis játszani bírja
könnyű kézzel, időtlen kedvvel az ősi szonátát.

Aznap vált el a légies ég a nehézkes anyagtól,
majd a vizektől elpártoltak lassan a földek
végérvényesen összekülönböztetve halálilig
– egymást gúnyos megjegyzésekkel felemésztvén –
földművest és vándor lelkű tengeri matrózt.

Csak súlyos hálót cipelő, morc parti legények
őrzik még a szívükben a föld és víz ölelését,
vad szerelemgyerekek, szüleiktől el se szakadván
árva tekintettel bővölve a tág horizontot,
s lábfejüket nyájas kutyaként nyaldossa a hullám.

Ily granicsár vagyok én: míg állok tagbaszakadtan,
megtöretett lélekkel, csendben a dűne-magányban,
nyalka szuronyrohamot kommandálnak körülöttem,
röpköd a kartács, tétova bucskákat vet a srapnel,
armada döngtet erődöt, s lékel az akna hajókat.

S állunk két kozmosz mezsgyéjén, éteri lények,
hátán nem tűr szárazulat s tajtékos a tenger:
nem tartozva a hadviselők zászlós csapatahoz
nincs egy zug, hova elhúzódjunk, már csak az ég van –
minden reggel az első édeni nap heve tűz ránk...

Elmerült pásztorsíp

Kecskeköröm-rege zeng egykorvult Arcadiáról,
melyben előnti a pásztoridillt édesvizű tenger,
elnyelvén az aranyhíd káprázatja a nyáját,
kagylócsipkézett iszapot teregetve a partra,
ikrákkal trágyázva a gazdátlan legelőket.

Pásztori sípom a hullámsírban néha megéled,
orkánt támaszt nyáron, s télvízkor rianását
gyúrt tavi jégnek bizton e sívó hangszer okozza –
hajdani ábrándok mi-se-történt-mód enyelegnek
ecloga nyelvezetén élesztvén újra a múltat.

Pánsip a mélyben, míg én itt lógázom a lábam
emberkéz alkotta szegélyről nyugton a vízbe:
volnék kincskereső, ki a tó fenekét tapogatja
lézercsápokkal; vagy volna fülem vizi hangra –
tennék tán valamit, hogy hozzám visszakerüljön!

Tűnődés kora tűnt: itt vannak az új muzsikások,
bömböl a hangfal, kristálygömb villan, nem aranyhíd,
lakkos körméről ha lekapják ostoba kecskéd,
mert hiu nőstény: telt bendővel böffen a farkas –
s diszkószerkóban rázván könnyebb az emésztés.

Sípom néma: szavára kövér nyáj nem seregél rég;
s szófogadó jószág híján minek éljen a bojtár?
És mire jó szüzsies nimfák kicsikart ölelése?
Bármily műves a műtárgy – elköszált gida nélkül
annyi csupán, mint macskaköröm szótiszta papíron...

Az éukaliptusz illata

Fáj a szívem; nem használ doktori praktika néki,
kortyos kúra, ivókút, serkentő savanyúvíz.
Nem rijjad a leánya Tihanynak, hallgat az ekhó,
elszürkült az idő, meghaltak mind a betyárok,
s még maligánfok-mérőnk sem kúszik fel eléggé.

Távoli égöv tájai úgy kísértik az álmom,
mint ha előző életeimben a felnevelő föld
más csillagzat alatt szökkentett volna virágba:
éukaliptuszok illata bódít lusta mesékbe,
s ott nincs vérrög, csak koalás, lassúdad enyészet.

Édeni föld, hol rezgő keblű lányok ígéznek
hangtalan és puha léptekkel behemót Európát,
más neveket használ a Gonosz, más sodru imára
hallgat az Isten – már ha fülel tarkója mögé is –,
s mások a mások: nem hajhásznak folyton egyénit.

Szívemet ím, leteszem Balaton nyálkás fövényére:
lúktessen más mellkasban – vigye bátran akárki.
Szív nélkül, lélek nélkül bóklászom a nyárban:
csak szemeimhez elérjen a lombkoronák üde zöldje,
csak füleimbe beköltözzék ágak susogása.

Ültetnék csemetét én is sétány hüvöséül –
bárcsak az álságos protokoll sose tartana vissza!
Rajta megannyi levélke ezüstlene – szív alakúak,
hogy ha alattuk jársz-kelsz, fertály percre megállj majd,
s tedd ideges tenyered balfélen a furcsa nyomásra...

1993

BALKEZES BALLADÁK

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

530 N. Dearborn St., Chicago, Ill. 60610

Telephone: (312) 842-0700

Telex: 245500

Cable: 50300

Internet: <http://www.uchicago.edu>

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

For more information, contact your local bookseller or publisher.

Ballada tűnt idők szép álmairól

Mondjátok, hol van, hova lett
parázsló szemünk tiszta fénye;
merre a nyurga képzelet
szívünkől sarjadt dús növénye,
hol van a kedves tünde lénye,
a bennünk is ott lakozó;
hová tűnt lelkünk szép reménye;
hol van már a tavalyi hó?

Hol van a csend, a lüktető;
hol van a cél, mely vívni sarkallt;
hol van a békés harcmező,
(virágok helyén szürke aszfalt,
csend helyett érces, durva kardalt
parancsszóra viszhangozó);
s szép hitünk, a részekre szabdalt;
hol van már a tavalyi hó?

Hová tűnt, merre szökhett
ablakunkból a jázminillat;
hol vagytok, zsákos emberek;
hol van az égről annyi csillag;
hol van a nyitja titkainknak;
hol a gyerekkor, sok hahó;
hová szívárgott annyi szép nap;
hol van már a tavalyi hó?

Ajánlás

Herceg, hosszú a téli este,
sötétben kétkedő a szó;
szemünk az udvart mégse lesse:
itt van már az idei hó?

Kisebbségi ballada

Felmenőd macskaevő talján,
másika rusznyák, tót, cigány,
nomád nációk lelked balján
s lányodban ott bolyong talán
szudétanémet, katalán,
szakadár ír vér, baszk és morva –
s ugor szó támad ajakán:
holtig e hun medence foglya.

Mi volt s mi jó – más elmék dolga,
életed díszketrecbe zárja
egynyelvű madárdalba oldva
időnk dűnesimító árja;
s ki mondja meg, ki korcs, ki árja:
koponyád ezer abroncs fogja –
lényed magát világra tárja,
s holtig e hun medence foglya.

Mindegyre biztos kisebbségben
frusztrált óriások között,
miközben a többségi Éden
lassan mind messzibb költözött
s furcsa gúnyákba öltözött:
maradt számodra a saroglya,
s lettél – mi máshoz van közöd? –
holtig e hun medence foglya.

Ajánlás

Herceg! Szavamnál van nagyobb
hang is: a kórus túlharsogja –
pentaton béklyóban vagyok
holtig e hun medence foglya.

Megbánások balladája

Megbánja mind, ki könnyelműen
múló kéjek közt megfogant,
s később se lesz a léthez hűtlen,
kísértse ciánostya, kard;
bánja odafent és alatt,
lehet pozsgás vagy nagybeteg,
fújja trombon, pönögje lant:
hogyan e világra született.

Megbánja mind, csapdába estén
érzékeinek túsaként,
ki megmerül egy asszonyszemben
s citál egy légbőlhullt mesét,
magasztalván szerelmesét
vallást alapít; bűn helyett
bánja túlbuzgó vakhitét,
s hogyan e világra született.

Megbánja mind, ki bízva bízván
elfeledte a bánatot,
kis boldogságoktól kihízáván
éri a dundi hoppra kopp,
akár a túltáplált barokk
puttók gyomra, úgy bánja meg,
ha sosemkordultan korog –
hogyan e világra született.

Ajánlás

Herceg! Világok ura az,
ki megbánásért nem eped:
tudja okát a kis ravasz,
hogyan e világra született.

Balog-ballada

Amihez csak nyúl, széjjelmállad,
részeire hull, odatesz.
Véle eresz alá ki állhat –
még rájuk omlik az eresz!
Szerelme mondja: most eressz,
rád pazaroltam két napot!
Lerándul a ló, melyre tesz.
Hiába, mondják rá: balog.

Hergeli kacska, húzza sánta –
nem nyomorék, csak nyomorult,
elhullott magból nőtt palánta,
ocsú se látott ily ocsút,
termőhelye a gyalogút,
rá is tapod minden gyalog,
s tápázkodni oly bonyolult...
Hiába, mondják rá: balog!

Minden szándéka balul üt ki,
folytonos balsors üldözi,
balszerencsés taktikát süt ki,
ha az áhított nőt füzi;
baleknak is nemzetközi,
eléri minden balhorog,
lehet jobbos vagy kétkezi,
hiába – rámondják: balog.

Ajánlás

Herceg, tudom, bal oldalon
ver szíved; ám tiéd: a jobb.
Balfácáné a buzgalom –
hiába, mondják rá: balog...

Becsmérlések balladája

Kukulj, vakulj meg; légy siket;
tépjék ki lábad, mint a póknak;
ölelj szakállas erzsiket;
Hádesz vizén te légy a csónak;
csókolgass bokszesztyűs kacsókat,
hogy összetörjék a szived;
s rád se virradjon már a holnap –
hogyha becsméreلس engemet.

Vastüdőd verje ki a rozsda;
sztrájkoljon a pészmeékered;
fulladj a zavaros Hodosba;
szálljon rád mind, mit vétkezek;
bénuljon le a félkezed,
amíg a másik integet
korhadt tribünnek; égy meszet –
hogyha becsméreلس engemet.

Ipad-napadat, szeretődöt
savasan lepje be a hó;
hancúrfoltozta lepedődöt
nyomassza vírushordozó;
sikolyuk hosszan elhaló
legyen, mint fertő életed,
lassacskán mindent felfaló –
hogyha becsméreلس engemet.

Ajánlás

Herceg, a szponzort tisztetem,
s tudom poéta-tisztemet –
ám halványkék véred veszem,
hogyha becsméreلس engemet!

Bértollnok-ballada

Ím itt a béred – add a véred,
süvegeld meg főtollnokod,
s lőn borod, búzád, békességed,
vagy legalább búzád-borod;
nem jó, ha lelked háborog,
s egyáltalán: minek a lélek;
cikke írja az írnokot –
a fő, hogy ragadjon a bélyeg.

Bár a szakállad őszbe játszik,
évszakra ne asszociálj;
az létezik csak, ami látszik:
zöld ász helyett a tök király;
túlélni – nincsen más irány,
bélelt boríték, ami éltet;
civil nyavalygás mind, mi fáj –
a fő, hogy ragadjon a bélyeg.

Vezérelved az egy-morál,
falrahányt borsód is murális,
tudod, mit zeng a kor-korál,
disszonanciád nem fatális,
híves patakod sem kanális,
érdeked sosem önös érdek,
hogyma más billogot csinál is –
a fő, hogy ragadjon a bélyeg.

Ajánlás

Herceg, e rizsából elég ma:
mért is fárasszalak, hogy' élek;
amennyi tollszár, annyi stigma –
a fő, hogy ragadjon a bélyeg.

Hazajárók balladája

Már úgy nézek meg otthon mindent,
mint aki utoljára látja.
Mint a kanári, ha kiröppent
kalitjából a tág világba
ismeretlen istent imádva,
kinek neve Magasság-Mélység:
úgy vágyom műezzin szavára –
hogyan mondjam el, hogy jobban értsék?

Már úgy néznek, ha búcsút intek,
mint aki vissza sose tér már.
Kanárink víg zenére repked,
nyomában széllebbélt szél jár,
miránk a föld, reá az ég vár,
minaret-döfte égszínkép ég:
az éj horizont mögé hátrál –
hogyan mondjam el, hogy mégse értsék?

Már úgy nézel, ha te is mész el,
mint ha magad volnál az otthon.
Állok kanárisárga képpel,
dalra gyújtok, de el is oltom,
csip-csup ügyekben vérem ontom,
fütytyömet felfalják a vércsék:
semmi értelmem, s annyi dolgom –
hogyan mondjam el, hogy mégis értsék?

Ajánlás

Herceg, csak úgy nézz rám, ha átlátsz:
szívembe hazajár a kétség.
Rezdülésem kanári-násztánc.
Hogy mondjam úgy, hogy félreértsék?

Kicsiny népek balladája

A volt dicsőség ékes zászlóhíme
cirkalmaz birodalmi álmokat,
míg lesántul hős költők ősi ríme
és megtipor pár vágató fogat
s a porból sziszegjük: fogért fogat,
s hogy megver Isten tégedet, megállj,
ki minket képetekben látogat –
a többit fedje balladás homály.

A volt dicsőség rusztikus derűje
a sárga földön felkutatható,
vizslatjuk is szomjas torokkal egyre,
pupák kupák aljára nézni jó,
s bár aljuk ily mód felszárítható,
könnyünk benedvesítse: ez szabály;
úgy rí a dal, jajong a nótaszó –
s a másnap: ködlő balladás homály.

A volt dicsőség másnak nem dicsőség,
s talán dicső se volt a múlt, ha volt.
Ki szűken él, annak mesés a bőség
s a bő fenéken még nagyobb a folt;
múló dolog, ki risztelt s harmadolt
s hogy kié lőn a daliább király:
győző híján vajon ki ülne tort?
A választ rejtse balladás homály.

Ajánlás

Herceg, a volt dicsőség egyre késik,
de van helyette ászpikos homár,
a búsulást hagyd másra, a kiskésit –
szálljon fejünkre balladás homály.

Búcsúzkodók balladája

Lombunk lehullt. Az avaron
november talmi fénye játszik.
Hiába mondom: akarom,
ha nem akar már az a másik,
foga új szerelemre vásik,
inná más csókok fűszerét:
hátha eljutna így a vágyig,
mit nem próbáltunk soha még.

Lombunk lehullt. Az éjszaka
ránk zuhant megszálló sereg;
áthat a rothadás szaga
érzékeinket rontva meg,
felfűzött gyöngyünk szétpereg,
fagyos tundra a csodarét,
hó alá bújt az élvezet,
mit nem próbáltunk soha még.

Lombunk lehullt. Fakult szívet
nem pirosít pünkösd szemérme,
meggondolatlan kikelet
nem űz harmatos völgy ölére,
s ki is vetné ugyan szemére,
ha azt pártolja, aki szép:
csuparánc vénektől ne kérje,
mit nem próbáltunk soha még.

Ajánlás

Nimfa, lombunkat ím előttem
bús palástként terítve szét
ahhoz kérjük duzzadt erődet,
mit nem próbáltunk soha még.

1981–93

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF

THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES.

LONDON,

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

By Authority.

Printed by J. St. John, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard,

1724.

RONDÓ

1.

Kapcsos könyvébe korunk hőse
mit is róhatna? Nem való
belé a dal (talán ha „rőzse”),
sem vallomás – bár megható,
ha gyűrűt vet a léha tó
egy szuvenír-kavics nyomán:
színén a csík körülfutó,
s Péter taposott rajta tán...

2.

Péter taposott rajta tán:
kövekből porladt szét a Szentföld,
házalhat véle sarlatán –
amit jelképez, az a fennkölt;
halandóé: csak amit benn tölt
lelke sikátoraiban,
s a belső béke hogyha eltört,
siratófala megrian.

3.

Siratófala megrian,
könyörgését nem hordja posta,
áll a mennynek kapuiban
megkövezve és megbotozva,
tetőtől talpig megmotosva
s átmentve mégis, ami kell:
bezárva pántlikás dobozba,
miért az élet esdekel.

4.

Miért az élet esdekel
s melyen a halál sem nagy úr:
kecses gerincén semmi jel,
bár láttán elhomályosul
vizslató szempár, ég-azúr,
s horizontja mögé hanyatlik
nap és hold számolatlanul:
álom-vizén időnk aranylik.

5.

Álom-vizén időnk aranylik,
fehér rozsa ki nem veri,
érzékeinkhez úgy aránylik,
mint „földihez” a „tengeri”:
nadrágszík-földbe ülteti,
címezezi, kétszer kapálja,
s jó gazda módján bünteti
a dézsmálót: elkalapálja.

6.

A dézsmálót elkalapálja
erényes csősz, ki esküdött
szentesített tulajdonára
urának, s minden számüzött
ingyenélőnek már ütött
órája, bár meg se szülessen:
lehet szélütött, szívütött –
magának más határt keressen!

7.

Magának más határt keressen
 az, ki birtokra nem talált;
 szerét se ejtse, hogy szeressen:
 félő, hogy nem tud majd határt;
 szívére mért öltön talárt:
 magára vonna csuklyás véget –
 száját ha törvényszóra tát,
 ez lesz az utolsó ítélet.

8.

Ez lesz az utolsó ítélet,
 s előtte szűzi szodomát
 játszát vélünk az édes élet:
 kipróbált dramaturgiák
 folyamán evickélve át
 áldozunk mégsemvolt örömnnek,
 amely valóknak rég kijárt –
 ágyat bont számunkra az ünnep.

9.

Ágyat bont számunkra az ünnep,
 s eztán már gondunk nincs nagyobb,
 mint hogy a karmester beszüntet
 időnként minden dallamot,
 marsolnak a hétköznapiok,
 s álmaink őrzik csak a képet,
 melyet a vér előhivott,
 s mire az ész is visszaréved.

10.

Mire az ész is visszaréved:
a sors kegyét (nemest, nagyot),
amit nem smirgliz érdes érdek,
mitől az arc is felragyog –
érthető, ha erről rovott
kerge klapanciát a dőre
(mit gáláns zálogul kapott:
kapcsos könyvébe) korunk hőse...

1993

HAIKU-NAPTÁR
(1-52.)

HAIR-MAKING

BY

W. H. H. H.

Tavaszi

Rügyfakasztó nap
csodájára szomjasan
pattan ki a rügy.

Metsző levegő
szédületében a szív
hátratántorul.

Csermelycsevegést
inkognitóban fülel
megolvadt hólé.

Vízen sáslevél:
foncsorozott álomba
korcsolya karcol.

Lecsapolt mocsár
felett körző gólyapár
múlt időt kutat.

Cikornyás szelek
gyalogösvény porába
jeleket rónak.

Salátalevél
éhes bogárhad elől
tálra menekül.

Hallgatag tavak
fölé talmi szivárvány:
olajfolt feszül.

Elkószált gidák
panaszszava borzongat
vérengző vadat.

Szerelempatak
víz alatti zátonyán
fennakad a szó.

Álszent egekből
kínos megtiszteltetés
kóvályog alá.

Elvakult vakond
nem tart többre ugarnál
nyírott pázsitot.

Renegát élet
vagy kiprovokált halál:
elhullajtott mag.

Nyár

Csenevész bokor
katángkóró-országban
negyfejedelem.

Ártéri erdő
súrejében bujdosik
az ősrengeteg.

Tücsökmuzsika:
ismeretlen vidékre
tévedt szívverés.

Csöpp szellőfutam
tömött levélkoronán
fürtöt ondolál.

Feltúrt hangyaboly:
vásári sokadalom
razzia után.

Tikkadt délután:
kába bögöly araszol
kockás abroszon.

Csalánrengeteg
közepében kiberhelt
teherautó.

Villámvakufény:
kettéhasított akác
kényszermosolya.

Tüzes ajkú Nap
bókjától olvadozik
hiszékeny aszfalt.

Nagyvakáció:
csúful megcsalt iskolád'
repkény futja be.

Duzzadt folyondár
rozsdás kerítésfonat
erejét szíja.

Oszló őztetem:
féregfűrtös végzete
az inunkba száll.

Csillagvirágzás
augusztus derekán:
tűzivéjgjáték.

Ősz

Rabul ejtő ősz
karjából senki se vár
megszabadulást.

Virágzó pusztát
utoléri végzete:
letarolt tarló.

Nyálkás kágyilló
szemérmesen fordul el
csigaház láttán.

Józan muslicát
környékez a szomjhalál:
faramuci sors.

Kötelezően:
nem ajánlva, sem expressz
hullong a levél.

Elhízott galamb
földi mennyországa a
prédamorzsálék.

Ázott vándorra
kacér pocsolyák sora
hasztalan kacsint.

Napistentelen
borúban földre konyul
a napraforgó.

Véres alkonyat
tettétől döbbenten áll
a holtág felett.

Kukoricaszár
könnyű álma zizzenő:
górévárúré.

Szitáló ködöt
cédamód fogadja be
nyirkos anyaföld.

Piruló alma
könnyű flörtre éhesen
kukaccal szemez.

Nyár első dérig:
nyitott balkonon hagyott
didergő nyugágy.

Tél

Kristálymesékkal
véres csókra csábít a
kicsorbult pohár.

Hangversenyidény:
virtuóz szél hangol a
jégcsap-orgonán.

Elherdált napok
álomtalan éjeken
megkísértének.

Kandalló előtt
bóbiskoló öntudat:
lavinaveszély.

Égi üzenet
pehelypaplanaiba
balzsamoz a fagy.

Vágtat a fogat:
hiába a szédülés,
nem szán meg a szán.

Katonasátor
közepében langymeleg
kályha duruzsol.

Se szén, se olaj
nem segít a dermeteg,
fűtetlen szíven.

Üvegjégmezők
bárpult-éjszakáiba
léket ver a fény.

Alvó tó rian:
jégszakadékaiban
álmok vergődnek.

Éjféli misén
szem pislant, szív bizsereg,
kislábujj hal el.

Fogadkozások
fenyvesében az idő
töri az irtást.

Évszabukfencek –
tótágast áll a világ:
hó a mag alatt.

1992

HARMINCEGY A NÉGYZETEN

(tömény tankák)

*Hódolat Jacques Roubaud-nak,
a „Harmincegy a köbön” szerzőjének*

Vesztgló szívvel marcona határokön toporog a nyár pótvizsgás izzadságát ki kínálja kendővel
Iromba mező vonatablak-moziban pointilista utánérzés vádjától szégyenében összefolyt
Grenoble csecsemő szomijjal lapul ölére csipkés hegyeknek a jól ismert otthonka szegélye után kapva
Yvette vagy Lisette nem tudod már biztosan magánhangzói szétolvadnak nyelveden hőmberszív módjára
Árnyas hangárban kacathalmon trónolva faltad boldogan amitől csömlört érzel most hogy itt van dögvél

Zengő bazaltfal orgonáján játszani ki volna merész még az ujjai bännák vagy a hegy indulna meg
Ószeres órák luxuslomtalanító személytelenség mintha az alázatot hírből sem ismernék itt
Sikamlós az ősz kétértelmű titkait illusztrált lapok kéjelgő cenzorai még csak kis sem takarják
Zsibárus néger piros egyensapokban szexmozi előtt úgy izzad mintha sosem nyögte volna Afrikát
Elsuhant a busz az aznapi utolsó megállód előtt fortyogtál mert nem tudtad hogy le szokás stoppolni
Mint valódi séf ügyködtél a konyhában Malgorzatával lengyel-magyar barátság gulyásban tárgyasult
Ellopott vikend azúrparti szerelvény ágy-ülésein a Kozmosz közepére Dalí Perpignanjába

Tikkasztó délben Nizza pálmeparkjában elpihent a test s felbontottál ebédre egy szovjet halkonzervet
Elbontott piac helyén öntözőcsövek sugárostroma nyoma sincs hogy valaha erre élet lüktetett
Kelet fiai Monaco nagyhercegét koldussá teszik ha fülkéje egy frankért fél napra ad vonalat
Puha mosollyal fogadott a Gare de l'Est hódolt hódítót tálcán nyújtva a Város sosem használt kulcsait
Ármányos fogás az estéli Notre Dame megpillantását eltervezni mint ripacs rendező a finálét

Rettenthetetlen városnéző módjára rovod az utat s nevezetességeid névtelen jegyzője vagy Istentelenül miért eregess fohászt mázolt mennyekre gyóntatószeket keress hazai szót hallani Zárolva a Louvre szünnapra időzített parki ejtőzés könnyelmű link szívednek igazolt a bliccelés Surrogó galamb verdeső műszármycsapás mintha csak élne toronyalján röptetik ócska sláger-szuvenírt Rodin se tudná kőbe menekíteni e hódolatot mit a repkény váltott ki szoborhívságok között Alagútvilág szövevényében bolyongsz vészes viszonyok kacér kísértéseit riadtan verve vissza Világ világa bohém proletárjai egyesüljetek kívülrállók lelkedben hangos eszem-izomban

Egy életed van végigkóstolni minden gasztronómiát legfeljebb a lekváros lámahússal végez tél Soha ennyi könyv ennyi összefoglaló szuszakolt tudás érdektelen mint a lét ha már elvégeztetett Sok sikk sose sokk bár ha lecsupaszodik kopott kis piaf akár a Champs Elysée-n egy fényűző McDonald's Évek életek és ideológiák omladékain sarjad-e új lázadás vagy a régít ápolod Türelmes barát tolvajnyelvén konspirálsz hosszú paúzák s véghetetlen párbeszéd paradox rácsain át Európa két másképp mostoha felén más-más szív dobog csoda-e hogyha a bal sem tudja hogy mi a jobb Kormoshavú tél ölén az emlékezés akár a halál prímszám a huszonhárom s mit mondj a harmincegyről

MELLÉKES SZONETTEK

(K. T. felbujtására)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILIPPS

Szesszonett

Fölnevelt a drága bögrecsárda.
Szétmállott a fonott nádfotel.
Más szidalom, más adoma járja.
Apánk, ha tölt, véle-inni kell.

Rég volt, hogy belényaltunk a fröccsbe.
Első kortyunk felhőn ver habot.
Nem bukunk szomjazva bármi csöcsre.
Pálinkával enyhül a robot.

Felocsúdva átkozzuk a mámort.
Szénsavgömbök fénye mily hamis!
Végigittuk, sej, a béketábort...
Minden hajnal egyben másnap is.

Kamerádja voltunk hű szeszeknek.
Most már józanodnánk – de ezeknek?

Dzsesszonett

Forradalmi szélcsend. Tornyos Krakkó.
Kávéházak. Toccsanó latyak.
A Visztula zabolázott vadló.
Posztóházban ősmagyar szavak.

Büszke Wawel. Főtér. Pávatollak.
Éjszakai virágárusok.
Trombitászó – hallgatásba fullad.
Kapu alá elrejtett klubok.

Gót ív alatt száz decibel reszket.
Tea, füst. Szerelmes jelbeszéd.
Elfelejtett sorbanállás. Dzsesszkedd.
És muzsikák. Loboncos zenék.

Varázslat egy varázstalan korban.
Január, kilencszáznolcvannyolcban.

Stopszonett

Csipás szemet kápráztat a napfény.
Mégolvad az olcsó bitumen.
Szobrozunk az elfelejtett strasszén.
Se facér hölgy, se ingyenc vumen.

Amott vár az üdvözítő város.
Bár lehet, hogy mögöttünk maradt.
Fejünk körül szúnyogfalka szálldos.
Az életünk préda-pillanat.

Elszunnyadtak bennünk a remények.
Húznak el a kurva gazdagok.
Vagyunk átkos országúti lények.
Bevesszük a stoppos maszlagot.

Álmainkban Ferrárin repesztünk.
S ha lóbálnak, nincs megállni merszünk.

Garszonett

Kókuszpálma, szardíniakonzerv.
Azúrpart, szakadt nejlonszatyor.
Halpiacon lázadó belszerv.
Röptetett szem, csitított gyomor.

Alpesi nyáj bazalt díszdobozban.
Tengerszem a hóhatár felett.
Hálózsákos éj századnyi hosszban.
Fél életre vett lélegzetek.

Közhelyek szent dramaturgiája.
Kuszkusz-kuckuc Párizsunk felett.
Bőrök színe, Éva sárga lánya.
Szépítélet Párizsunk felett.

Hús napig mutált a könnyű sanzon.
S férfivá busult a hetyke garszon.

Csusszonett

Jégre vittek dörzsölt nagy vagányok.
Nem kívánták bár, hogy seggre ess.
Kifent szívvel siklottak a lányok.
Jégre mész – vagy eljő a jeges.

Kifordult bokák a rossz bakancsban.
Hahotázó képzelt pontozók.
Sík dumák a suttyó téli brancsban.
Arcpirulós elsőáldozók.

Melegedő talpas menedéke.
Olvad rólunk több tócsányi félsz.
Borosteák borostás erénye.
Bentről olyan semmi az egész.

Minden szezón lassan leperereg.
Addig is a lelked jegeled.

Restiszonett

Kocsonya és cseh sör. Staroprámen.
Negyven perc még, s beáll a vonat.
Litániás napra füstös ámen.
Foltos abrosz, foltos gondolat.

A kopasz pincér állva elalszik.
Füle mögött gyötrött rostiron.
Álmos szemmel viszi ki a kajszit.
Nem legelteti a prostikon.

Szemközt vélem is leül egy olcsó.
Szemezne, de kissé kancsalít.
Borzas vénusz, túlادagolt torzó.
Győzné szusszal holnap hajnalig.

Elviszi egy tuskólábú bakter.
S még visszanéz, kocsonyás szemekkel.

Szexonett

Három hétig hangyányit sem ittunk.
Végül összejött a dugi-pénz.
Sarkcsillagra futja csak a jattunk.
Tornaszernél nem számít az ész.

Gangról nyílik örömünk tanyája.
Függöny mögül vizslat kandi szem.
Salétrom szagát az orr nem állja.
Prelúdium, közlik: nem leszen.

Belevágunk hát a közepébe.
Fölszippant a húsevő növény.
S máris öltözik az utca szépe.
Ezrek skalpja fityeg az övén.

Kinn az utcán kedvünk is lekókad.
S irigyeljük a másképp...

Roxonett

Az ajtóban drabális taváris.
Kristálygömbök, elhaló okék.
Extázisra hangolódnak máris.
Díszmagyarban flitterdiszdzsokék.

Simulunk, amint elő van írva.
Dagad rajtunk a lévistaussz.
Smink alatt lapul az orca pírja.
Ágyékunkból kiszorul a szusz.

Toaletten férfias duellek.
Orrvérzésig dül a büszkeség.
A parketten félbeszelt duettek.
Hímre várnak a kinyalt spinék.

Diszkószívünk kívül csillog-villog.
S elfeledtük rég az uncsi rockot.

Presszonett

Adj egy bélást: szétverem a csendet.
Hadd teszek fel egy kovácskatit!
Az ember így, vasárnap kienged.
Hamvasarcú kisgyerek lapít.

Illegális láthatási krémes.
Kék az ég és zöld a kiskapu.
Kedvünk nincs-ki-átugorja-széles.
Fél ötig még apu az apu.

Felszolgálólányok maxi bája.
Magasszárú befűzős cipők.
Leng a bánat fecskefüstös sálja.
Szőni tervet nincsen már erőd.

Majd az alkony, haza bandukolva.
S fülbe hal a zenegép tatamja.

Plusszonett

Hát dudorodj csak, zsurnaliszta ciszta!
A vég, a fennkölt, úgyse válogat.
Szárnyas stopra nem vár publiciszta.
Ki mérne föl abortuszkárokat?

S mégis, fanyarnak számkivetve, dallón.
És megtiporva masszőrmasszaként.
Egyensúlyozva szálkamentes pallón.
Bulvárosítva külvárosi ént.

És mégse, mert a napok napra dőlnek.
Elárvereznek: észre sem veszed.
Mellékesen a föld is főve főhet.
S elhagyni nem lehet e főtt fejet.

El ne sasulj, mert nem vagy ám giliszta.
Előre nézz, ne ketté, zsurnaliszta!

Fuccsszonett

Ím, feltálaltak, ékes alkalomra.
Bár nem vagyunk, csak ízes plágium.
Körénk körítve: szent olíva, halva.
Aperitifként értünk ég a rum.

S elénk járulnak. Koccannak a tálak.
Vizslatják az Úr svédasztalát.
Gurmand-gyomrok savtelin potyáznak.
Jó étvággyal ront ránk a világ.

Reflektor már nem pásztázza sorsunk.
Drága ám a gyomortükrözés!
Szétszóratva, éjbe-mélybe bomlunk.
Ez a munkánk, és nem a levés.

Tegeződik vélünk az enyészet.
Csüggnek ajkon fuccsba ment ebédek.

Luxonett

Vámold meg az aluljárók népét.
Rámold ki az éjjel-nappalit.
Rúgd csak le a smucig disznók lépét.
Jattoljon, ki kussol és lapít.

Vagy köss csokrot frissen vasalt ingre.
Vakítson a fém mandzsettagomb.
Vedd az ábrát nagyvilági linkre.
Ugráljon sok újgazdag bolond.

S hogyha leszakítottad a lóvét?
Légy igényes. Vernisszázsra járj.
Számolj, aztán pénzzel tömd a csórét.
Mért adóba kapja a király?

Vedd eszedbe: halandó porod.
Nem úgy ám a luxus-szponzorok!

Meccsszonett

Petárda a hurrás gólörömnék.
Gyomros annak, aki szidni mer.
Lábunk előtt lódinnyék görögnek.
Ki nincs velünk, nincs számára hely.

Oltárunkon díszhelyen a pettyes.
Tombolunk, ha jófelé gurul.
Csak egy mez van, legfeljebb a meggyes.
Aki mást mond, nem tud boxerul.

Ez van nekünk: szerda és szombat.
Leshetnek a bunkó nációk.
Egy bajnoki sírverme a gondnak.
S biztos totókombinációk.

Ordítson, ahogy kifér a száján.
S elfelejti majd, hogy nincs a pályán.

Sanszonett

Prófétáltunk, ahogyan az illik.
Lüktetően, sorssal érdesen.
Szavainkból sugárzott a színhit.
Zászlót hurcolásztunk véresen.

Azután meg mesterséget űztünk.
Csillogott a suvickolt szonett.
Hexametert kopjahegyre tűztünk.
Becserkészttünk kósza rímeket.

Nemsokára terhes hallgatás jött.
Tehetetlen, megszolgált csömör.
Ferde szemmel néztünk csöbröt, vödröt.
Tömör gnómát nyelt falánk töbör.

Ránk száradt más konyhák hagymaszósza.
És a versből megmaradt a próza.

1988–91

I ♥ NY
(illedelmes limerickek)

(one)

Álmomban több ízben elmentem:
Csillagot és sávot lengettem;
Ez ám a parti:
Keleti-parti –
Lábam előtt hevert Manhattan.

(two)

Loholtam Maraton-koncert:
Aranyért? Legalább bronzért;
Tízezredmagammal
Hullámozó falanx-fal –
Nem adnám az élményt Bronxért.

(three)

Isteni Marylin, Marlene:
Értetek voltam én halszem
Ötcentes moziban;
Hogy *alatta* mi van –
Erről fantáziált Harlem.

(four)

Szotyolán élek és ruszlin:
Rég nem ámuldozom Bruce Lee-n;
Mit tegyek? Már nem kell
Popcorn és hamburger –
Kivetne magából Brooklyn.

(five)

A szívem mégiscsak fáj, mert
Tüdőznék égkarcolt ájert;
Lenéznék a szmogra:
Mint fullad kahogva
Előkelően Long Island.

(six)

Megnövünk majd, mint az újhold:
Hasonlítunk, öreg New York;
Strófákba zárván,
Tükör és márvány –
Fényűző és aládúcolt...

1994

RENDETLEN SZONETTEK

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

THEORY OF THE EARTH

I.

Világvége utáni reggel.
Bágyadt Nap szánt kásás ködöt.
Hómező, pertuban a csenddel.
Emberszív gőzölög.

Elbujdostak gőgös hatalmak.
Repeszbiztos a bunkerük.
Helyettük halunk – értünk csálnak.
Vesszenek Bizonyos Betűk.

Túlélés, százhusz százalék.
Túlteljesült lélegzetek.
S egy félmosoly (már odaát).

Az Ember: végül is ázalék.
A világ elveszett.
Vesztett a világ.

II.

Csendet bont és rendet háborít:
őre a póznak.
Közelíti a távolit.
Ing a csónak.

Révész; átvitt értelemben réved.
Obulusán áfa. Szálfaszálka
bőre alatt is. El se képed,
ha diszpécser küldi Sehovába.

Csak posztol a styxi droszton,
hiénánál is vérmesebben.
(Poklen se látott ily' fukart...)

Lélekvesztőjén kosz, lom.
Megvesztegethetetlen:
csak pénzért csinál fuvart.

III.

Kihasználatlan a szerelmed.
Figurázás, korongozás.
A férfi elmegy, aztán elmegy.
Genetikus programozás.

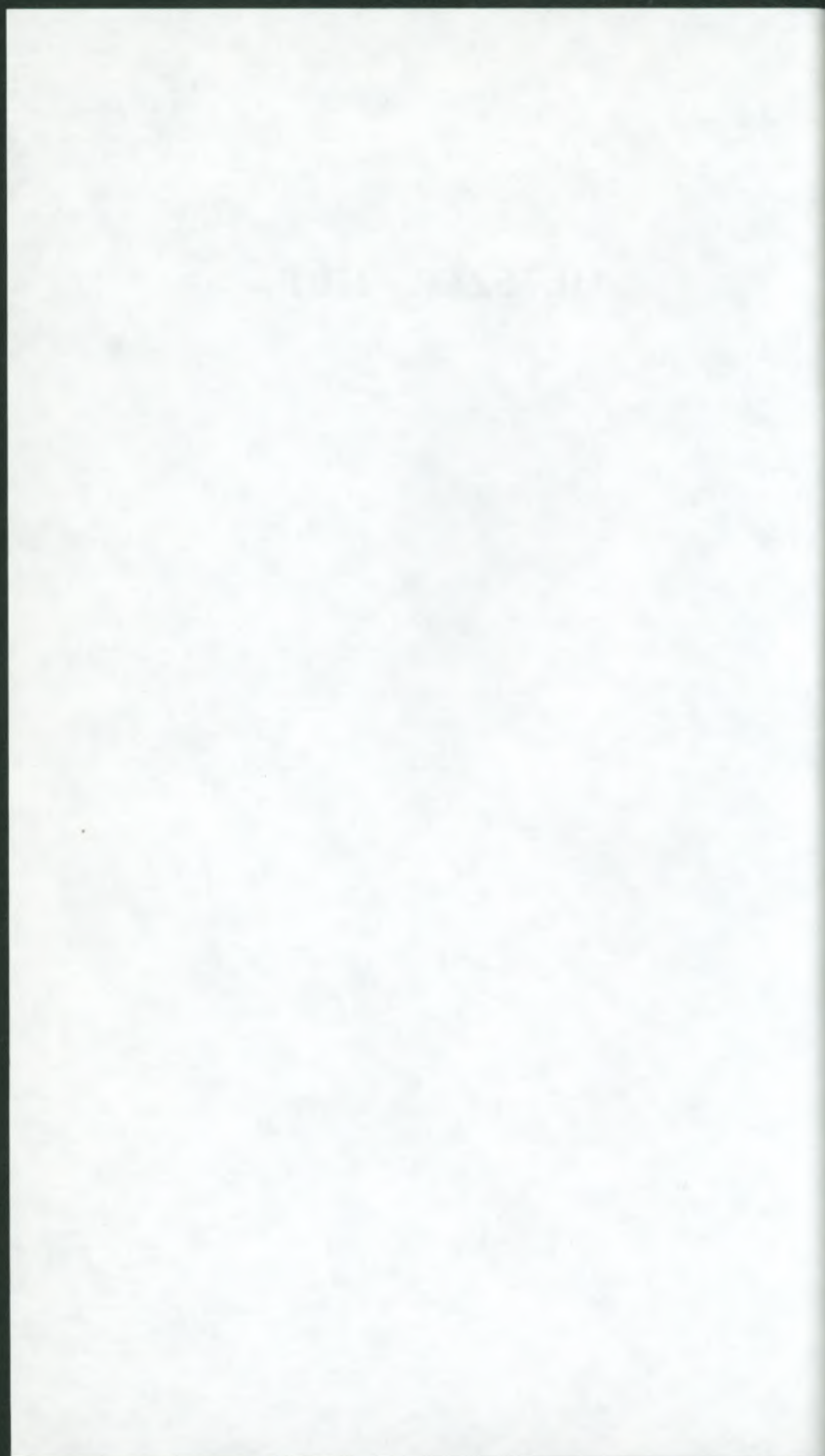
Csak a mítoszok maradnak meg.
Spermalegenda. Kéjtoposz.
B... meg:
(pontozz, de) ne kornyadozz!

Vagy légy magvető,
ágyat,
halált

megvető
botorságú állat,
mi önvesszejével magára talált — — —

Szolnok-Cegléd, '93. XI. 26.

HÉTSZER – HÉT

leszoktattak

leszoktattak minket a szerelemről, le a szemek elpárasodásáról s az elfúló vallomástételekről, a meddő vágyakozásról, a haszontalan romantikáról. nincsenek titkok, se bűnös találkák, oda a kárhoztatott romantika, a dekadens bánat, l'art pour l'art érzélem. sarokba szorítottak a fantáziátlanok, a kispolgárok, a majombaszó vírushordozók, a vizet prédikáló alkoholisták. itt kuksolunk a szobasarokban, akut videomáморban, kigúvadt szemekkel bámulunk: lessük a horrtort, az akciót, a pornót, a pornót, a pornót. vállak és fenekek, didik és popsik, mellek és cicik, csiklók, hüvelyek, szájak, puncik, herék és faszok: előnt bennünket a kommersz geci, a geci kommersz. nézünk fásultan, közönyösen, bávátag, szemünk száraz, gatyánk nedves, bajsزunkon keményszik a sörhab. odakünn fagy, havazik, nyáladzik, öklend, az óvszergyárosok profitálnak, s öblösen visszhangzik a múzeumi gruppenszex

megkergült

megkergült körülöttünk a világ, ring és reng, dülöngél szakadatlan. keressük a pontot, a vonatkoztatásit, a fixet, az arkhimédeszi ideált. szemünk a porban, agyunk a lápban, hitünk megtépett lapulevél. ring a hajó, reng a föld alattunk, imbolyog az elvarázsolt kastély. kihegyezett derékszögek, eltompult derékszögek, sohasem derekak. téblábolunk, elbocsátott hadfik, kontúrozatlan lidércek. orrunk, gégénk szétmarva, nyelvünk fölperzszelve, ereink szitára lyuggatva bolyongunk, bókászunk, ténfergünk, araszolunk, egyensúlyvesztetten a kerge világban

csicsás

csicsás cuccokban, menő szerelésben, kitűzővel, lezseren. lezseren, ha nehéz is, ha hamis is, ha beledöglünk is. arcunkon vigyor, fensőbbség, dzsordzsmájkel-borosta: mi aztán tudjuk, mi a pepsziérzés. pepszimosoly, pepszimuszkli, pepszipepsi. hazugság a meló, ámítás a nyomor, mellébeszéd a csőd, hókuszpókusz az összeomlás. távozzatok rómától, mosdatlan barbárok. miénk a fény, a villanó, a reklám, a másolat. e laborfényben sokszorozódunk, xeroxozódunk pimasz magabízással, csicsás lélekkel, megannyi menő manó

tüntetően

tüntetően vagyunk és nem vagyunk, megjelenünk és távolmaradunk. tüntetően tüntetünk. velünk a legenda, a mítosz, a történelem: hősök és árulók, politikusok és hadvezérek; a mohácsi part, a majtényi sík, a világosi csatatér, a lánchíd. vonulunk lüktető kebelrel, rőfnyi mersszel, kidagadó halántékkal. talpunk a flasztet lapogatja, felettünk transzparens az ég. jelszavakat harso-gunk, a magunkéit s a másokéit: a szó a jel, hogy jel a szó. pitymallik. hajnalunk hasad

odavetjük

odavetjük az életet, a könnyen kapottat. elveszik tőlünk, a kinnal vajúdottat. elveszük egymástól az esélyt, odavetjük esélyeinket. esélytelenné esélytelenedünk. elemésztünk, elsorvadunk, gyilkolunk, gyilkolódunk. hazudunk. a hazugoknak, az igazmondóknak, naiv-magunknak. meghazudtolódunk

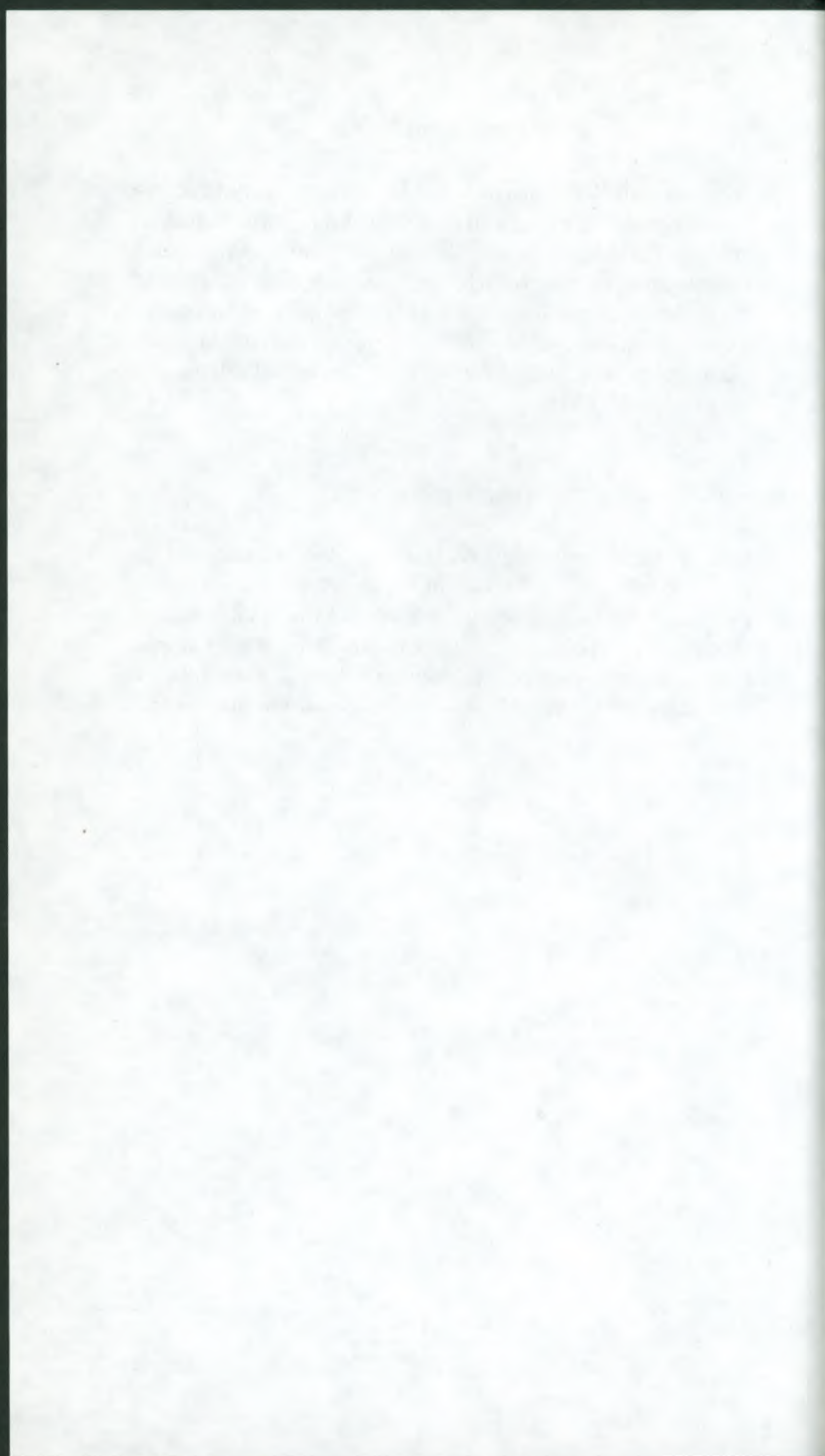
szónoklatainkért

szónoklatainkért felfűtik a poklot. parázslík ajkunkon a beszéd, miként a gyehenna. a retorika nálunk már-már erotika, fülledt érzékiség, ékesszóló exhibicionizmus. a kivirágzott szó meg nem fér pofazacskónkban. férfimód hallgatunk, hogy leplezzük szátyárságunkat. szótagolunk a pulpituson, népszerűségünk nem ismer határt. blamálódnak a júdáskodók: megveszi őket tornácunkon istenünk hidege

többszámban

többszámban leledzünk, lassan és reménytelenül, kis testünk hangtalan vacog. hétszer-hét próba sem volt elegendő, hogy miénk legyen a királylány. a vasbocskor elkopott, mérföldes csizmánkat kinőttük, a sárkányok elszaporodtak. oda buda. leszoktattak róla. s mi: többszámban, tüntetően odavetjük csicsás szónoklatainkért

1988

TRILÓGIA

1800

Egy.

I.

- Ingatag hitedre katedrális épül...
- Ember, ember lesz az Emberfia végül!
- Tudhatnál biztosat, de könnyebb csak hinni...
- Ám fenn a keresztfán valóság az INRI!
- Marcona papoknak játékszere vagy már...
- Angyal szól szavukkal, felhőntúli fanfár!
- Kardjától megfosztott harcos a keresztény...
- Reszketsz a sebektől, mik nyílnak a testén!
- Édened a böjt: hát nézd e tenger kincset...
- Elveheti tőled az egy-halál mindezt!

II.

- Testvér a tékozló, kit kivet az Ország?
- Testvért találsz abban, aki hű tehozzád.
- Áldoz érted az, aki inkább látna halni?
- Kegyteljes adomány jószív nélkül – talmi.
- Csodafüstért hálás-é a szurokfáklya?
- Bujdoss nádon-éren: szemed látva látja.
- Kegyvesztett homlokán szent-é a veríték?
- Elpusztulj, ha kendőd reá nem terítéd.
- Te nevedben jőve bárki lehet gazda?
- Kegyenc büntől egész háznép hull a gazba.

III.

- Történelmi tény, hogy meghalt, aki meghalt?
- Áradatok színén nem látszik a túlpart.
- Játéka a mennynek, aki önként mártír?
- E földön mostoha sorsot ér, ki mást ír.
- Bárka biztonságát lékeli-e balhit?
- Pártos kapitányunk bőven elbír annyit.
- Tajtékján a létnek ádámfattyak sorsa?
- Ácsoknál a forgács, mint péknél a morzsa.
- Az örökrangadón kinek pattan labda?
- Előny mindig annál, aki adogatja.

IV.

- Alkalmatlan kiseded gyermekági lázban?
- Vendégeknek lelki tor a gyászos házban.
- Tornya kevélységnek, önhittség és métely?
- Se önzés, se álszent szónoklat, se kétely.
- Kedves céltáblája mindannak, ki hitvány?
- Gőgjük s gyengeségük felszentül az ajkán.
- Rengeti a földet, zajgatja a tengert?
- Meg se feddi azt, ki búcsú nélkül elment.
- Szitkot a lekéből pokol se csiholhat?
- Gazdagitón téged koldussá lesz holnap.

V.

- Zúdulj lába elé, talpát csókkal illesd!
- Kénkő se készíthet cselekedni ím ezt!
- Tűzlávában sülvé szent nevét dicsérjed!
- Fürdjön, ki fürödne: én maradok jégnek!
- A legelső várost kapnád szövetségül!
- Város az ködből, ha alázatra épül!
- Talpam az ő talpa, eltiporhat téged!
- Pásztázzák fényszórók a letiport rétet!
- Tisztogató szándék oltárához járulj!
- Sugarak tenyésznek, hová e szív ájul!

VI.

- Isteni e primőr paradicsom, ugye?
- Próbául szánta a kofa: vajon megy-e?
- Haragomnak mért nem hisz a pincér vajha?
- Vértólamából részeltessék a konyha?
- Élet vize ez, vagy hitvány cukorpárlat?
- Nem a kérésére vizeztük az árat?
- Zöldül ez a lőre, vagy zöldhályogom van?
- Már a zöld legyet sem ismeri fel nyomban?
- Csak az adag pöttöm, nem pedig a számla?
- Hullapénész, ami kiült homlokára?

VII.

- Döngő lépteitől földindulás lesz!
- Szúnyogok döngése augusztusi égen.
- Égfelhőző dühe napfogyatkozás lesz!
- Sáskahadak éhe amúgy is vakká tesz.
- Mind, ki reá törtök, kicsorbul szablyátok!
- Hirdessétek csak, mit hivatal szab rátok.
- Az Egy Urat sérti, aki reá támad!
- Úr az, aki mindig ura önmagának.
- Isteni ember ő ember-isten képben!
- Ötleteit nyögjük báva szelídségben.

VIII.

- Ős könyvek intenek hitre, tisztességre.
- Férges hátországa, gyávák menedéke.
- Dögvészszédelt nép elrettentő példa.
- Népek vágóhídja, önnöngyilkos préda.
- Maradékán sakál és keselyű hízik.
- Hízzatok, dögevők: hízik, aki bízik.
- Élősdik azok, kik saját célra híznak.
- Szívjátok fogatokat csak ti négyszer tíz nap.
- A jámbor lelkeknek jutalma a béke.
- Halált hozó nyugság, léhaság erénye.

IX.

- Jóságomban fürdik valahány teremtmény.
- Három ízben egy nap valahány teremtmény.
- Nap vagyok, Hold vagyok, minden fény forrása.
- Csak te vagy Nap és Hold, minden fény forrása.
- Az éji sötétség hiányomból fakad.
- Éji sötétség csak hiányodból fakad.
- Sötétség a fényre csak komor kedvemből.
- Fényre a sötétség csak komor kedvedből.
- Áhítón népeim prófétákra várnak.
- Kilátástalanul prófétákra várnak.

X.

- Kígyómérgemtől majd évődsz a halállal...
- Felfordulsz, fel, sőt le, sőt mindazonáltal!
- Ám ha jól viselkedsz, nem fog meg a fogd meg.
- Megigérem, meg, meg, no de még meg hogy meg.
- Kínod az én kínom – mondom: csillapul is!
- Hogy, hogy nem, hogyisne, hogyne, hogy-hogy... hogy is?
- Betetézéd élted a sátáni iszonnal!
- Elküldöm, el én ám, el, minden bizsonnyal!
- Fiam meglett férfi, nem is holmi pisis...
- Is, is, is, is, is, is; is, is, is, is, is-is.

Kettő.

1. Ingatag ember, tudhatnál, ám marcona angyal
kardjától reszketsz: édened elveheti!
2. Testvér testvért áldoz kegyteljes csodafüstért:
bujdoss, kegyvesztett – elpusztulj, te kegyenc!
3. Történelmi áradatok játéka e bárka:
pártos tajtékján ácsoknál az előny!
4. Alkalmatlan vendégeknek tornya se kedves:
gőgjük rengeti meg szitkot gazdagiton!
5. Zúdulj kénkő, tűzlávéban fürdjön a város:
talpam pásztázzák tisztogató sugarak!
6. Isteni próbául haragomnak vérfolyamából
élet nem zöldül már, csak hullapénész!
7. Döngő szúnyogok, égfelhőző sáskahadak: mind
hirdessétek az Úr isteni ötleteit!
8. Ős férgek dögvésztizedelt népek maradékán:
hízzatok élősdik, szívjátok a halált!
9. Jóságomban három nap csak az éji sötétség:
fényre áhítón, kilátástalanul!
10. Kígyómérgemtől felfordulsz, ám megigérem:
kínod hogy betetézd, elküldöm fiam is!

Három.

Itt az idő.

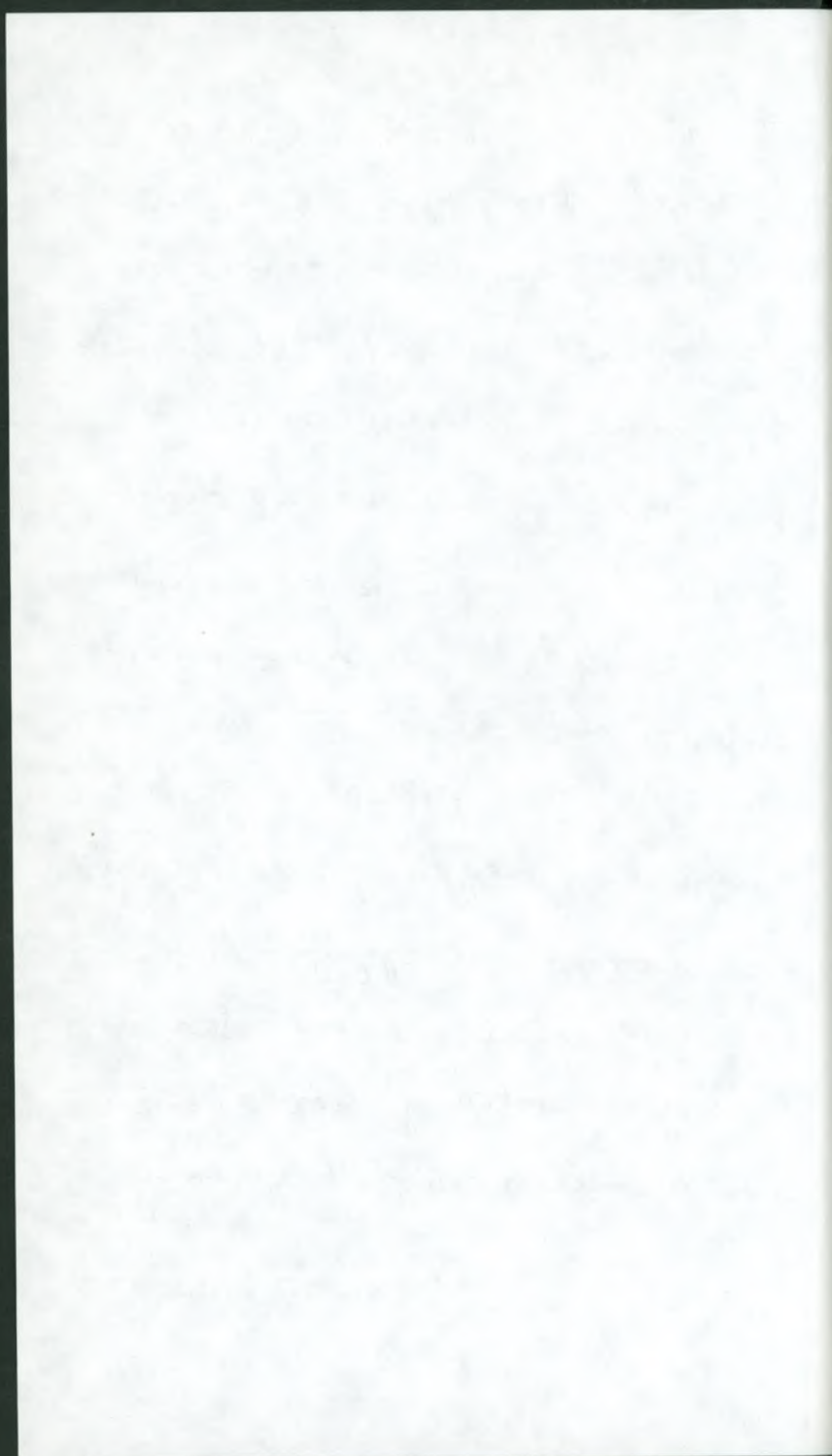
J. K.

1987

A határ a határtalan lehetőségek terepe; a folyam e sokféleség mederbe terelése.

Az örökölt és kitalált formák így nem egyebek, mint a folyószabályozás választható technológiai. E kötet tehát „visszalépés a hagyományos kifejezés módokhoz” – az „új felnyitás” pedig megvilágítás (és megvilágosodás) dolga. Két korábbi versgyűjteményemhez (Menekült iratok; Szabaddulási mutató) képest ez talán némileg nagyobb az esély.

Csontos János

Tartalom

Határfolyam	5
Füredi triptichon	
Vizek és földek	9
Elmerült pásztorsíp	9
Az éukaliptusz illata	10
Balkezes balladák	
Ballada tűnt idők szép álmairól	15
Kisebbségi ballada	16
Meggbánások balladája	17
Balog-ballada	18
Becsmérlések balladája	19
Bértollnok-ballada	20
Hazajárók balladája	21
Kicsiny népek balladája	22
Búcsúzkodók balladája	23
Rondó	25
Haiku-naptár	
Tavas	33
Nyár	35
Ősz	37
Tél	49
Harmincegy a négyzetten (tömény tankák)	41
Mellékes szonettek	
Szesszonett	47
Dzsesszonett	48
Stopszonett	49
Garszonett	50
Csusszonett	51
Restiszonett	52
Szexonett	53
Roxonett	54

Presszonett	55
Plusszonett	56
Fuccssonett	57
Luxonett	58
Meccssonett	59
Sanszonett	60
 I ♥ N Y (illedelmes limerickek)	 61
Rendetlen szonettek	65
Hétszer-hét	69
Trilógia	75

A Fekete-piros Füzetek kötetei:

Krausz Tivadar: Herpesz Triszmegisztosz
(verseskönyv)

Átjáró
(novella-antológia)

Pálfi Ágnes: Napéj
(verseskönyv)

Szabó Ágnes: Vaktérkép
(versek, novellákkal)

Schein Gábor: Szavak emlékezete
(verseskönyv)

Erdei János: Atlasz álmai
(Novellafüzér)

Balázs Tibor: Ösvényeim
(verseskönyv)

Prágai Tamás: Madarak útján
(verseskönyv)

Pseudo-Stifter, Adalbert (Galántai Zoltán): Nyárutó
(regény)

Szondi György: Érttem
(verseskönyv)

Isztray Botond: Völgyút
(bölcseleti költemény prózában)

Csontos János: Határfolyam
(verseskönyv)

Keresse könyveinket a Kiadóban!

Címünk: 1114 Budapest, Fadrusz u. 5.
Tel/Fax.: 165-6194

3206/94

A Fekete-piros Füzetek – a kísérletezők, az újítkók, az előrelépő megkésettek, a műfajokon túllépő vagy műfajváltó írók sorozata. A meglepetések sorozata. Szerkesztői vállalják: minden mű egyéni és ismétелhetetlen, de csak annyiban művészi és értékes, ha ajándék és felrázó meglepetés. Próba ez a sorozat: belépés az irodalomba vagy kilépés a megszokott formák és stílusok birodalmából, olykor visszalépés – a hagyományos kifejezőmód új fénytörésekkel megvilágítva. 4-5 íves könyvecskék: bemutatkozásokra, szerzők együttes jelentkezésére, értő irodalom- és művészet-elemzésekre, poémákra, kisregényekre, novellafüzérekre, programos közírói teljesítményekre, töprengő esszékre egyaránt alkalmas sorozat.

A fekete és piros, az éjjel és a tűz, a gyász és a vér, a koporsó és a jászol: az újjászületés, a szabad nyilvánosság lehetőségeivel élő magyar literatúra szimbóluma.

Megjelenik a Kráter Műhely Egyesület gondozásában.

Ára: 189 Ft ÁFA-val

Csontos János Határfolyam

Fekete-piros füzetek